

Τεκνοθεσία ή τεκνοθυσία;

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Κατ'αρχάς η λέξη τεκνοθεσία δεν συμπεριλαμβάνεται σε κάποιο λεξικό, είτε στα αρχαιότερα είτε στα πλέον πρόσφατα. Κι' όμως στο διαδίκτυο υπάρχει και μάλιστα σε βαθμό κορεσμού. Και τούτο ένεκα της ενδιατριβής σε γλωσσικά νοήματα προκύψαντα από γλωσσοανατόμους, από φιλελεύθους φιλόλογους, από εξονυχιστικούς λογίους, από εξαντλητικούς διανοητές και ίσως από αναθεωρητικούς νομολόγους. Ενδεχομένως να είναι απλή επινόηση κάποιου δημοσιογράφου στην προσπάθειά του να καταστεί κυριολεκτικός, συγκεκριμένος. Στο διαδίκτυο αποσαφηνίζεται, ότι πρόκειται για νεολογισμό, προκύψαντα εκ του όρου υιοθεσία. Όρου θεωρηθέντος, ότι μεροληπτεί υπέρ του αρσενικού φύλου και γένους και επομένως μη αποκρινόμενου στην σύγχρονη αντίληψη της πολιτικής ορθότητας, ως όντος ασυμβάτου με την νέα κουλτούρα.

Ένα αρχικό αποφαντικό αποκαλύπτει την συναινετική μας ροπή σε μία προτροπή για αποδοχή αυτού του νεολογισμού. Η μη συμμόρφωσή μας, γενικά σε νεωτερικές εκδοχές εννοιών υποδηλώνει και πνευματικές επιπλήξεις εκ μέρους των μεταμοντερνιστών. Και επί πλέον οι εξημών των παλαιότερων αντιτιθέμενοι σε ιδέες πολιτισμικού εξελικτισμού, συνεπαγόμεθα και το, ότι δυνατόν να υποκείμεθα σε ψυχοπνευματική εκτέλεση. Με άλλα λόγια, εμείς οι παρωχημένων αντιλήψεων οφείλουμε να κατανοήσουμε την σφαιρική εικόνα της εξελίξεως των κοινωνιών με όσα εφόδια συσσωρευτικά, προοδευτικά, αδιάλειπτα και απεριόριστα εισέρχονται στην δυναμική μας χωρητικότητα. Άλλως θα εκλαμβανόμεθα ως βραδυπορούντες στην συμπόρευση με την νεωστί ασκουμένη ιδέα αλλαγών, που θέτουν νέες βάσεις κοινωνικών σταθερών. Όλα τούτα, προβαλλόμενα τεχνηέντως, εικονίζουν την ανάγκη αναπροσδιορισμών των νόμων και των αρχών, που ρυθμίζουν κινήματα προσβλέποντα στην προς τα «πρόσω» κοινωνική προέλαση.

Αυτές βεβαίως οι νέες τάσεις έχουν την εξήγησή τους εάν τις αναλογισθούμε με βάση τους νόμους της θερμοδυναμικής και σύμφωνα με τους οποίους και «μεταφορικά» η κοινωνία εκλαμβανομένη, ωσάν το σύμπαν, τότε αυτή υποβαθμίζεται δομικά και δυναμικά συμβάλλοντας έτσι στην αύξηση της εντροπίας. Δηλαδή της αταξίας. Οι μορφές της ζωής μας γίνονται πιο σύνθετες. Η πολιτισμική μας εξέλιξη δεν φαίνεται να αποδίδει στοιχεία προαγωγής. Στην δημοκρατία η πλειοψηφία παρίσταται στο σύνολό της, ως μία πολυάριθμη μερίδα, διεκδικούσα το δίκαιον. Και στην περίπτωσή μας η πλειονότης δεν επιθυμεί π.χ. μια μειονοτική ομάδα, όπως αυτή των ΛΟΑΤΚΙ+ να έχει αξιώσεις εγκυρότητας μιας εννοιολογικής κατασκευής, όπως η τεκνοθεσία, μακράν κάθε παραδεδεγμένης βιολογικής και βιοηθικής συσχετίσεως.

Ιδού το ζήτημα. Η λέξη τεκνοθεσία στα πλαίσια μιας ομοφυλοφιλικής σχέσεως έχει αποκτήσει μία βαρύτητα, η οποία ουδέποτε στο παρελθόν είχε απασχολήσει το κοινωνικό σύνολο. Εξ άλλου αυτό το θέμα μάλλον ουδόλως εξετίθετο προς προβολήν καθόσον υπήρχε και -καθώς πιστεύουμε- εξακολουθεί να υπάρχει η αίσθηση στον κόσμο, ότι τα παράλογα πράγματα στην ανθρωπολογική σκέψη γίνονται λογικά εξ αιτίας μιας επικρατούσης αταξίας στον τρόπο προσλήψεως ιδεών και παραστάσεων μέσα σε διαφορετικές κουλτούρες. Να ...όμως, που τώρα η ελληνική κουλτούρα υποσκελίζεται από μία δολία υπομόχλευση, ώστε να δεχθεί μία εισαγομένη κουλτούρα απάδουσα προς αυτή, την από αιώνων παραδεδομένη και συμφωνούσα με τους προσδιορισμούς της φύσεως.

Έρχεται λοιπόν μία μειονοτική ομάδα, η οποία δεν έχει πολιτική υπόσταση ούτε κάποια δυναμική στηρίζουσα ενίους παράγοντες, οι οποίοι θα μπορούσαν να θεωρηθούν, ότι συνιστούν ακατάβλητες κολώνες στην οικογενειακή δομή. Και αυτή η ομάδα απαιτεί ένα δικαίωμα έξω από κάθε έννοια οικογενειακών θεσμών και αξιών. Αυτή η ομάδα, η ουδόλως σχετιζόμενη με τον πυρήνα των ελληνικών παραδοσιακών σταθερών, επιχειρεί να υπονομεύσει, με το πρόσχημα του προοδευτισμού και της εκκοσμικεύσεως, να συγκρουσθεί με την λοιπή κοινωνία, η οποία καθώς φαίνεται αδιαφορεί στο να υπερασπισθεί τις παραδεδεγμένες ηθικές αξίες απέναντι στις κατακαλυπτικές κοινωνικές αλλαγές. Και αυτό φαίνεται από τις σχετικές δημοσκοπήσεις πάνω στο προκείμενο ζήτημα. Εκτός εάν οι δημοσκοπήσεις αλλοιώνουν τους αριθμούς προς όφελος εκείνων οι οποίοι αποφασίζουν να προβούν σ' αυτές τις αλλαγές. Αυτοί που αποφασίζουν δίδουν την εντύπωση, ότι η ευτυχία της κοινωνίας είναι αλγοριθμική. Ίσως στηρίζονται σε κάποια κοινωνιολογική διαβεβαίωση, ότι οι αδιαφορούντες πολίτες επί σοβαρών ζητημάτων είναι εμμέσως εθελουφλούντες ή προσβλέπουν -ένεκα ιδιοφελείας- σε επακολουθούσες πηγές ενδιαφέροντος.

Στην πραγματικότητα ο κόσμος απορεί. Γιατί όλα αυτά; Γιατί τώρα; Οι έχοντες κάποια στοχαστική διάθεση γνωρίζουν, ότι αυτή η ιδιαίτερη ομάδα, ούτως ή άλλως εξυπηρετεί τον σκοπόν της με το να επιμένει σε απαιτήσεις, γνωρίζοντας μάλιστα, ότι η δύναμή της υποκρύπτει πολιτικές σπέκουλες. Ίσως είναι και η άλλη σκέψη, η αναγομένη σε ανθρώπινη ψυχολογία. Δεχόμεθα, ότι υπάρχουν πράγματα, πέραν από όσα μπορεί να συνειδητοποιήσει το αισθητικό και μορφωτικό μας υπόβαθρο. Πιο συγκεκριμένα, μία οπτική γωνία μάς φανερώνει, ότι υπάρχουν κατά φύσιν ζευγάρια που αποφασίζουν να τεκνοποιήσουν ωσάν απόρροια προσωπικής επιλογής. Επιλογή, επηρεαζόμενη από ποικιλομορφία παραγόντων, στηριζομένων σε θεωρήσεις κουλτούρας, κοινωνίας, συναισθημάτων και ατομικών προκρίσεων. Άλλα ζευγάρια αποφασίζουν να τεκνοποιήσουν για βαθειά προσωπικούς λόγους, ακόμη και για λόγους αγομένους από μία μορφή εγωισμού. Γενικά θα λέγαμε, ότι τα άτομα και τα ζευγάρια οδηγούνται σε αποφάσεις από ποικίλα κίνητρα.

Εάν εξετάσουμε την περίπτωση της επιλογής των ζευγαριών που οδηγούνται στην απόφαση της τεκνοποίησης για την ικανοποίηση του «εγώ» τους, τότε μάλλον θα κλονισθούμε. Σκεπτόμενοι, έστω και την υπεραπλουστευμένη εκδοχή της υπερισχύσεως ενός πλέγματος συναισθημάτων και αξιών, υποκινούντων τα ζεύγη σε μία τέτοια απόφαση, τότε θα πρέπει να προχωρήσουμε σε συνεξέταση ορισμένων δικαιολογητικών σκέψεων. Δηλαδή μερικά ζευγάρια θεωρούν την τεκνοποίηση σαν προσωπική ολοκλήρωση. Θεωρούν, ότι βρίσκουν ένα σκοπό στην ζωή τους. Επίσης, οι πολιτιστικές και κοινωνικές τους προσδοκίες συχνά παίζουν σημαντικό ρόλο. Ρόλος που μορφοποιεί τις θεάσεις πάνω στην οικογενειακή ζωή, την προσδιορίζουσα τις κοινωνικές νόρμες, τις οικογενειακές απαντοχές και τις πολιτιστικές πεποιθήσεις. Πλέον αυτών είναι και οι νομικοί λόγοι της συνεχίσεως της γενεαλογίας· της φύτρας. Για μερικούς η ύπαρξη τέκνων φαίνεται σαν ένας δρόμος για συνέχιση της συγκεκριμένης οικογενείας. Οικογενείας των γνωστών παραδόσεων και της αισθήσεως της μακραίωνης οικογενειακής συνεχείας, της ευκλείας, της προγονικής δόξας, της εδραιωμένης φήμης, των πανθών.

Αλλά υπάρχει και ο λόγος της αισθηματικής ενώσεως και της αγάπης. Είναι η μέθεξις στην αγάπη και στην συντροφικότητα. Αυτό σημαίνει, ότι το παιδί είναι επιγέννημα γνησίας αγάπης.

Βεβαίως υπάρχει και η βιολογική προσταγή. Είναι η εσωτερική παρόρμηση για διαιώνιση του ανθρωπίνου είδους. Είναι το φυσικόν ένστικτον. Υπάρχει όμως και άλλη οπτική, αυτή του αισθήματος ενός καθήκοντος. Για την περίπτωση αυτή θα λέγαμε, ότι το αίσθημα καθήκοντος καθυποβάλλει εκείνους που πιστεύουν -μεταξύ άλλων- ότι τεκνοποιώντας συμβάλλουν θετικά στην φυλή, ανατρέφοντας τα παιδιά τους με οδηγό τις ισχυρές αξίες και αρετές και με την ηθική αντίληψη συμμετοχής σε ένα γηγενές έθιμον. Μπορεί και κάτω από μία προοπτική προερχομένη από την επιθυμία κάποιας θετικής επιπτώσεως στις ακολουθούσες γενεές.

Και με όλα αυτά τα εκτιθέμενα διερωτώμεθα για το πώς μπορεί κάποιος να συσχετίσει την τεκνοποιία τῶν εκ της φυσικής επιταγής οριζομένων γονέων, και τῶν -εν θέματι- διαμφισβητούντων. Αυτῶν των συμπεριφερομένων, ωσάν να τους ανήκουν αυτά τα προνόμια και με ένα πλάγιον και νομοθετικῶς ομολογούμενο τρόπο διεκδικούν το άπαν, άνευ του στοιχειώδους φυσικῶν αντικρίσματος;

Το μόνον, που πραγματικά αποκομίζουν από το κοινωνικόν σύνολον είναι η τάσις περιθωριοποιήσεως των, παρά τις περί του αντιθέτου προσπάθειες «μέρους» των κοινοβουλευτικῶν αντιπροσώπων. Εκείνων δηλαδή των μη αποκαλυψάντων προεκλογικῶς, τις περί του ζητήματος προθέσεις των. Και αυτοί οι αντιπρόσωποι του λαού σχεδιάζουν οσημέραι να καθιδρύσουν κοινωνικά μία ιδιοτροπία της φύσεως. Την επί το αντισυμβατικότερο, γκροτέσκα και δυσαρμονική νεωτερικότητα.

Υπό συνθήκας μίας συγκεκριμένης λογικής, που επικρατούσε από της κοινωνικοποιήσεως του ενσόφου ανθρώπου και μέχρι την εποχή μας, οι ομοφυλόφιλοι επέλεξαν την εθελουσία τους αναδίπλωση σε απομονωμένα πεποιθησιακά χωρικά πεδία. Σήμερα εμφανίζονται ασυγκράτητοι με οπλισμό επιθετικής επιστροφής. Ο εκτιμώμενος σκοπός τους είναι να υπομνηματίσουν την βούλησή τους και να διαγορεύσουν την συμπεριφορά τους, δικαιολογώντας ό,τι δήποτε αρνητικό και παρουσιάζοντάς το, ως μία επιλογή, όπως κάθε άλλη επιλογή επισυμβαίνουσα στο κοινωνικό κάδρο. Προς επίτευξιν του σκοπού των δεν διστάζουν να λειτουργήσουν την τακτική της χειραγωγήσεως, καταπαίθοντας τους διστακτικούς περί του δικαιώματός των επί συγκατατεθειμένων ελευθεριῶν. Αυτή ωστόσο η τακτική χρησιμοποιεί την παραπλάνηση, την εκμετάλλευση και την χρησιμοποίηση αφελῶν, σαν αγωγῶν της μιας «βεβαιότητος» που αντιμάχεται την κοινωνική αμφιβολία.

Ένας μεγάλος αριθμός των mass media χρησιμοποιεί ομοφυλοφίλους, ως βασικά τους στελέχη, τα οποία επισωρεύουν έναν υπερεκτιμημένον εστιασμόν στα «έργα και ημέρες» των φράσσοντας εν ταυτῶ τις οδούς προσβάσεως στον χώρο σε άλλες πεπαιδευμένες και αξιόλογες προσωπικότητες. Αυτό το φαινόμενο δημιουργεί και μία συνεπαγομένη μετάλλαξη. Παράγονται ναρκισσευόμενοι σε πλαίσια περσοναλισμού.

Ούτως ἢ ἄλλως, ουδείς κοινωνικά ευπειθής θεωρεί αυτή την ομάδα ανθρώπων σαν κοινωνικά υπεύθη και συνδράμουσα σε κάτι το εθνικά ωφέλιμο. Εξ ἄλλου έχουμε εικόνες αυτῶν των ομάδων, αρνητικά κειμένων, απέναντι σε κάθε εθνική ιδέα και κάθε εθνικόν ὄραμα. Το φαινόμενο αυτό αποδεικνύεται από τις πικετοφορίες των στις «παρελάσεις υπερηφανείας» των. Παράδειγμα: Greece can die so we can live. To hell with family, religion and homeland και άπειρα άλλα mottos. Αρκεί να αναφερθεί η πρακτική των, αυτή η μη συνάδουσα προς το κρισιμότερο

ζήτημα της Ελλάδος, το δημογραφικό. Αυτοί οι άνθρωποι προσομοιάζουν περισσότερο με αντιστασιακούς απέναντι σε κάθε κανονικότητα, απέναντι σε κάθε κοινωνική ιδέα απεκδοχής για ολβιότητα. Ενδεικτική αρνητικότητα είναι -κατά βάσιν- το ανεμπίστευτον του χαρακτήρος των.

Γενικά αυτή η ομάδα των ανθρώπων αδιαφορεί απέναντι σε κοινωνικά προβλήματα έξω από τα αποκλειστικά δικά της ενδιαφέροντα. Αδιαφορεί γενικώς για το καλό των υπολοίπων. Ίσως κάποιος διερωτηθεί: ...μα δεν υπάρχει έστω ένας ομοφυλόφιλος αποδεδειγμένα χρήσιμος στην κοινωνία; Βεβαίως και υπάρχει. Πάρα πολλοί. Ευρίσκονται ανάμεσα σ' εκείνους των γραμμάτων, των τεχνών, της επιστήμης αλλά και στους τρεις τομείς παραγωγής. Όμως οι αξιόλογοι αυτοί άνθρωποι ουδόλως διαλαλούν αυτή τους την ιδιαιτερότητα, διότι οιαδήποτε διατράνωση ενδομύχων τάσεων προκαλεί δυσαρμονία στην προσπάθεια διαμορφώσεως νοήματος στην ζωή των πολιτών. Προτιμούν την σώφρονα τακτική της αξιοπρεπούς αποσύρσεως με διακριτική αυτοπαραμέριση σε ό,τι διαλαμβάνεται σε ζητήματα ιδιωτικής συμπεριφοράς. Και προς αποφυγήν τυχόν εντεινομένου άγχους και συγκινησιακών αντιδράσεων στην διενεργουμένη υφ' ημών ανατομία ενοχής των ατόμων αυτών εμείς θα λέγαμε, ότι η αναφορά μας επικεντρώνεται στην μερίδα των ακτιβιστών, των πεισμώνων δικαιωματιστών και των όσων αυτοδιασύρονται στις gay pride parades και σε άλλους αυτοεξευτελιστικούς θεατρνισμούς.

Και μετά αυτή την περιορισμένη (το θέμα είναι ανεξάντλητο) ακολουθία συλλογισμών έρχεται και το ερώτημα: ...πώς είναι κοινωνικά δυνατόν αυτή η ομάδα να διεκδικεί την τεκνοθεσία; Πώς το παιδί μέσα σε ένα τέτοιο «οικογενειακό» -όπως οι ομοφυλόφιλοι το ονειρεύονται- περιβάλλον μπορεί να μεγαλώσει φυσιολογικά; Τί μπορεί το παιδί να σχηματίσει σαν σύστημα εκφράσεως αισθημάτων μέσω αισθητικών εμπειριών, όταν τυχαία ιδεί το ομοφυλόφιλον ζεύγος σε σεξουαλική περίπτωση; Πώς θα δικαιολογήσει το παιδί στους συμμαθητές του την μη ύπαρξη μητρός; Πώς μπορεί το αδύναμο αυτό παιδί να αποφύγει το τραυματικό σοκ (κλονισμός στο κεντρικό νευρικό σύστημα, σοβαρή αλλεργική αντίδραση, έντονη ψυχολογική πίεση, κατάρρευση φυσιολογικών ψυχοσωματικών διεργασιών), όταν -και αναφέρονται σχετικά περιστατικά- ο θετός γονεύς το κακοποιήσει σεξουαλικά; Πώς μπορεί το παιδί να αναπτύξει μία φυσιολογική προσωπικότητα, όταν ζει σε ένα περιβάλλον μη φυσικών βιωματικών διεργασιών, οι οποίες ουδόλως σχετίζονται με τις αρμόζουσες βιολογικές, ψυχολογικές και κοινωνιολογικές διαστάσεις; Η παιδεία σαν αξίωμα προσαρμόζεται πάνω σε ηθικές αρχές. Τί είδους αρχές κατανοεί ένα παιδί στο πλαίσιο της παιδείας, όταν ομοφυλόφιλοι γονείς δίνουν τα πάντα για να καταστούν σκλάβοι του πάθους των; Η προέλευση και η ανάπτυξη της νοήσεως του παιδιού, που περιλαμβάνει την ευφυΐα, τις ικανότητες, την προσωπικότητα, τις συνήθειες, τους τρόπους συμπεριφοράς καθώς και άλλες διαταραχές ή ανικανότητες οιασδήποτε πηγής και ερεθίσματος, επόμενον είναι να δημιουργήσουν την αρνητική μορφή της ψυχογενέσεως. Αυτό τελικά είναι το ζητούμενον;

Με πρόθεση να αποδοθεί μία περισσότερο εντελής εικόνα του όλου θέματος θα πρέπει να εξετασθεί και ο παράγων νομοθέτης. Ο νομοθέτης από ό,τι μας δίδεται να κατανοήσουμε υποχρεούται «ευκόσμως» να συμφωνήσει με την βούληση του αρχηγού και δη όλως δημοκρατικά. Άλλως, είναι ατύπως καταδικασμένος να πέσει στην δυσμένεια του μεγάλου αδελφού. Λέει ο Paul Valéry: *ο νομοθέτης ανήκει σε κάποιο κόμμα. Με άλλα λόγια χειροκροτεί ή καταριέται ενάντια στην καρδιά του. Έ...αυτό θέλει το κόμμα.*

Εάν εξαιρεθούν εκείνοι, οι οποίοι πιστεύουν στην ανάγκη αυτής της εκτρωματικής κοινωνιολογικά και θρησκευολογικά ανθρωπολογικής αλλαγής, για τους οποίους διατυπώνουμε την έντονη δυσπιστία μας, όντες εκλέκτορες τους, έχουμε και τους άλλους τους διαχωριζομένους σε εκτός τύπων κατηγορίες. Είναι η κατηγορία των τελεσιδίκως διαφωνούντων ένεκα ακραδάντων πεποιθήσεων, είναι η κατηγορία των διαφωνούντων πλην πεπεισμένων να απόσχουν από τις διεργασίες νομοθετήσεως και είναι και η κατηγορία εκείνων, οι οποίοι άλλα πιστεύουν και άλλα πράττουν υπό τον φόβο της περιθωριοποίησής των και της αποβολής των -εν χρόνω- από την κομματική μάνδρα (όρα το κέρασ της Αμαλθείας και η ματαιόφρων ψευδαίσθηση ενδοξόσητος).

Όλοι αυτοί θα μπορούσαν βεβαίως να συμφωνήσουν και επικυρώσουν το δοκιμασμένο Σύμφωνο Συμβίωσης, το καλύπτον το status όλων των ζευγαριών ανεξαρτήτως σεξουαλικού προσανατολισμού και θα επερατούτο το ζήτημα χωρίς κοινωνική αναστάτωση. Αλλά, ως φαίνεται το μείζον των νομοθετών μας επιβεβαιώνει τους φόβους μας, ότι η πολιτική τους νοηματοδότηση αποκαλύπτει ένα λειτουργικό πολιτισμόν, όστις ουδόλως εγγίζει τον προσδοκώμενο από τα υγιή μέλη της κοινωνίας πολιτισμόν των αξιών. Ας το κρατήσουν υπ'όψιν τους όμως αυτό οι νομοθέτες, ότι προκαλούντες την αντοχή των ανθρώπων ενδέχεται να προκαλέσουν την αφύπνιση της κοινωνίας των πολιτών και φυσικά τούτο συνεπάγεται τον πολιτικόν τους εξοστρακισμόν.

Επίσης οι νομοθέτες οφείλουν να γνωρίζουν, ότι η δημοσία διαβούλευσις συμπεριέχει όλους εκείνους του φορείς, οι οποίοι σχετίζονται με τα μείζονα κοινωνικά προβλήματα. Στην προκειμένη περίπτωση ένας ισχυρός διαβουλευόμενος πρέπει να είναι η εκκλησία. Το ζήτημα είναι και θρησκευτικόν. Ας τεθεί και μία λεπτομέρεια σκοπίμως παραγκωνιζομένη από εκείνους οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για τις τύχες όλων ημών. Ότι παρά την όποια προσωπική εκάστου νομοθέτου αδιαφορία θεολογικού φάσματος, εκείνος οφείλει να γνωρίζει, ότι στην Ελλάδα το ομόθησκον και εν προκειμένω η ορθοδοξία, είναι ένας θεμελιώδης παράγων της ηπίας εθνικής ισχύος. Κάθε πλήγμα εναντίον του παράγοντος αυτού αποτελεί και επικίνδυνη απίσχναση της εθνικής μας ισχύος. Στοιχείον ιδιαιτέρας βαρύτητος για την εθνικήν μας ασφάλειαν και επομένως και για την εθνικήν μας επιβίωσιν.

Άραγε, ενδιαφέρονται για την Ελλάδα οι νομοθέτες ή μένουν αναποφάσιστοι και αδρανείς ελπίζοντας σε μία προσωρινή και βραχύβιον εύνοια εκ μέρους του κομματικού αρχηγού, του οποίου το στίγμα είναι πολλάκις δυσδιάκριτον με ένα άνοιγμα κυμαινόμενον από αρχομανίας έως ανιέρων σκοπιμοτήτων.

Ένα, δημοκρατικού γνωρίσματος, δημοψήφισμα, χωρίς αλγοριθμικές αλχημείες, θα μας απέδιδε μία ιστορική επίλυση στην απορίας μας.